

[Frank Jensen]

Jeg tror, hr. Rahbæk Møller, at virkeligheden ude på institutionerne i dag er betydelig mere nuanceret, end hr. Rahbæk Møller gerne vil give udtryk for. Der er jo en løbende dialog om institutionens drift i dag, og den skal selvfølgelig også være der i fremtiden.

Må jeg så sige til hr. Rahbæk Møller, at når SF fremstiller det, som om en rektor efter for-godtbefindende kan gå i gang med at afskedige valgte ledere, er det jo ikke rigtigt. Hvis en dekan kører sit fakultet ud i sumpen, kan rektor gribe ind og enten afskedige dekanen eller overføre kompetencen fra dekanen til sig selv – i øvrigt helt i overensstemmelse med det initiativ, vi selv havde med i det forslag, SF var med til at udarbejde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er lidt ubehageligt med de krumspring, som SF's ordfører nu forsøger sig med for at lægge afstand til det foreliggende styrelseslovsforslag.

At fremhæve, at organerne er blevet mindre, har vi jo været enige om hele tiden. Det var en af de ting, som Forskningspolitisk Råd anbefalede, at de styrende organer skulle være mindre. På Københavns Universitet var det et 42-mands-orkester, som skulle fungere. Det kan ikke fungere, det ved vi godt, og det ved hr. Rahbæk Møller også godt, så selvfølgelig skulle organerne være mindre.

Og med hensyn til sammensætningen af organerne: Herregud! Hr. Rahbæk Møller ved jo udmærket godt, at vi var fuldstændig enige om den sammensætning, så det er ikke noget at bringe frem nu.

Og til det sidste om, at den stærke mand kan herske, skalte og valte, afskedige den ene og den anden, vil jeg blot sige, at hr. Rahbæk Møller burde have læst lovforslaget, som det ser ud nu. En af de positive ting, der skete i høringsfasen, var jo netop, at vi fik indføjjet en mulighed for, at organerne sandelig også kunne afsætte deres ledere.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

For at starte med det sidste: Organerne kan ikke afsætte deres ledere. De kan indstille dem til afskedigelse med kvalificeret flertal, sådan er det.

I øvrigt har fru Elisabeth Arnold ikke hørt, hvad jeg har sagt – det kan godt være min egen skyld – men jeg roste selve det forhold, at man gør organerne mindre og specificerer deres forhold, men samtidig finder jeg det ulogisk, at man laver en bedre rådsstruktur og samtidig i realiteten tømmer rådene for indflydelse. Det er rigtigt, at konsistorium kan komme med generelle retningslinier for budgettet, men så er det også sket, derefter har de ikke mere magt.

Og for at komme med et helt konkret eksempel kunne jeg nævne Sociologisk Institut. Her var vi vist alle sammen enige om, at der skulle gøres noget. Det var helt naturligt, hvis rektor greb ind, men da ikke uden at gå til konsistorium, som han kan gøre nu. Vi er også enige om, at en fornuftig rektor vil da selvfølgelig gøre det og rådføre sig med konsistorium, men problemet er, at vi skal fastsætte regler for de tilfælde, hvor folk ikke er fornuftige. Hvis alle mennesker var fornuftige, behøvede man ikke at fastsætte nogen regler, man kunne bare sige, at de kan klare sig selv, det finder de nok ud af derude. Men sagen er, at vi skal lave regler af hensyn til konflikter, og hvad gør vi nu, hvis man er så uheldig at vælge en rektor, der ikke forstår sin rolle? Han får fuldkommen diktatorisk magt. Og så siges det, at man vil nok passe på ikke at vælge sådan en rektor, og i nogle tilfælde kan det selvfølgelig gå godt, men i andre tilfælde får vi altså nogle vatnisser siddende rundt omkring.

Jeg vil godt lige tilføje, at det er jo rigtigt, at det var os, der åbnede debatten. Det burde være sket meget før, fordi det har været tydeligt længe, at vi havde en sund styrelseslov, men den havde også nogle skavanker. Ingen turde det, men okay, så turde vi. Det var ud fra en vis tillid til Socialdemokratiet og De Radikale, og den holdt altså ikke. I sidste ende faldt de for undervisningsministerens ideer om »den stærke mand«, og det beklager jeg meget. Vi fejlbedømte situationen, det erkender jeg ærligt, men fejlbedømmelsen skyldtes altså standhaftigheden hos de to partier, der nu er så ivrige efter at gå på talerstolen.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det er ikke så meget, fordi jeg tror, at jeg får det sidste ord i denne debat, men mere af hensyn til historieskrivningen, at jeg vil sige, at da